

— Отъ книгата на г. Ивана Вазова, която се нарича: „Подъ Игото“ и отъ „Новата българска история“.

— А кой е този Вазовъ?

— Той е българинъ и се е родилъ въ с. Сопотъ. Училъ се е малко въ училище, а знае много и е написалъ много хубави български книги.

— Че какъ тъй може човѣкъ да не ходи много на училище, а да знае толкозъ много нѣща? попита зачудено Пенчо.

— Ето какъ: Намѣсто да ходѣтъ изъ кафенетата и кръчмитѣ да си губѣтъ врѣмето по игри и пиянство, ако се прибиратъ повече въ стаитѣ си и да прочитатъ внимателно книгитѣ на другитѣ учени чловѣци, то и тѣ единъ день ще станѣтъ като тѣхъ учени хора.

Отъ тѣзи приказки Пенчо обикнѣ много книгитѣ и като че ли му се искаше да си купи нѣкоя книга, да ѣ прочете и да научи изведнѣжъ много приказки.

Единъ день майка му бѣше отишла на гости у лелини му Стефанкини, а той останѣ у дома си самичѣкъ. Дълго врѣме той стоя самичѣкъ въ стаята си и си игра ту съ тъпанчето, ту съ трѣбата, ту съ пушката, ту съ сабията — до като изреди всичкитѣ играчки. — Ами сега що да правѣжъ?, думаше си Пенчо на ума: — Да играѣжъ, — не щѣ; да отидѣ у лелини, — ще ме мѣмри мама, че съмъ оставилъ кѣщата. Не, ще отворѣжъ татевата библиотека и ще взема нѣколко книги да четѣжъ. Той мислѣше, че всѣки може да чете, затова сне отъ библиотеката нѣколко книги и захванѣ да ги отваря една по една, ужъ да чете. Но колко се е лѣгалъ! Той не можа да прочете въ първата книга ни приказка, ни пѣсничка, ни нищо; неговитѣ очи виждахъ само едни черни изправени и закривени чѣртици, написани върху бѣлата хартия.

Въ нѣколко минути Пенчо прѣлисти нѣколко книги, но нито отъ една не можа да научи нѣкоя приказка.

Когато прѣлистваше новата книга на Вазова: „Нова Земя“, вратата се отвори хъ и вѣтрѣ влѣзе майка му.

Пенчо щомъ ѣ видѣ, скочи на крака прѣдъ неѣ и попита зачудено: